

munerne generelt forpligtes til at betale for sygehusbehandling ved en anden amtskommunes sygehusvæsen og på Rigshospitalet.

Hidtil har amtskommunernes forpligtelse været begrænset til de tilfælde, hvor den nødvendige behandling ikke kunne gives på amtskommunens egne sygehuse. Det var herved en forudsætning, at hver amtskommune i forbindelse med henvisning til udenamts sygehus afgav et betalingstilsagn, den såkaldte kaution.

Den foreslåede betalingsforpligtelse omfatter behandling på de sygehuse og fødeklionikker, der hører til amtskommunernes sygehusvæsen, jf. sygehuslovens § 3, stk. 1, samt Rigshospitalet. Ved behandling forstås alle former for sygehusydelser, d.v.s. også undersøgelse og pleje, og hvad enten ydelserne præsteres under indlæggelse eller ambulante.

Det forudsættes, at behandlingen finder sted efter lægehenvi sning, herunder også henvisning fra en anden sygehusafdeling. Forslaget medfører ingen ændringer i den gældende forpligtelse for en amtskommune til gratis at yde akut behandling til borgere fra andre amtskommuner under midlertidigt ophold, jf. sygehuslovens § 5, stk. 1.

Forslaget i stk. 3 og stk. 4 er en konsekvens af forslaget i § 1, nr. 5, (§ 5 b, stk. 4), der indfører mulighed for at vælge behandling på en række private specialsygehuse m.fl. Amtskommunerne pålægges at betale for denne behandling inden for en årlig ramme på 132,1 mill.kr., som svarer til amtskommunernes budgetterede forbrug af de pågældende specialsygehuse m. fl. i 1992 på 90,8 mill.kr. samt en statslig finansiering på 41,3 mill.kr., som med virkning fra den 1. januar 1993 overføres til den amtskommunale bloktilskudspulje. Beløbsrammerne reguleres årligt med den procentsats, der fastsættes for regulering af de amtskommunale bloktilskudsbeløb svarende til den forventede pris- og lønudvikling, jf. stk. 4.

Til § 1, nr 3 og 4

Ændringsforslagene er af redaktionel karakter.

Til § 1, nr. 5

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 tilsigter, at en person, der af sin læge, herunder en anden sygehusafdeling, bliver henvist til sygehusbehandling, kan vælge, hvilket sygehus den pågældende ønsker at blive behandlet på.

Retten til at vælge behandling uden for bopælsamtskommunen omfatter amtskommunale sygehuse og fødeklionikker samt Rigshospitalet, jf. § 1, nr. 2, (§ 5, stk. 2).

Retten til at vælge behandling uden for bopælsamtskommunen omfatter ikke behandlingsinstitutioner, jf. sygehuslovens § 3, stk. 1. F.s.v. angår behandlingsinstitutioner for alkoholmisbrugere henvises til sygehuslovens § 16.

Amtskommunen kan dog også for disse institutioners vedkommende beslutte at give patienter valgfrihed. Forslaget tilsigter således ingen ændringer i de gældende regler, hvorefter en amtskommune kan give borgerne frit valg til alle institutioner.

Det forudsættes, at principperne i de gældende retningslinier for visitation i øvrigt opretholdes. Det vil sige, at sygehusbehandling kun sker efter lægehenvi sning, og at henvisning til behandling på lands- eller landsdelsafdelinger, bortset fra patienter fra disse afdelingers lokale optageområde, typisk sker fra en anden sygehusafdeling eller et andet sygehus.

Retten til selv at vælge hvilket sygehus, man ønsker at blive behandlet på, vil ikke omfatte tilfælde, hvor den pågældende indlægges akut uden forudgående lægehenvi sning. Ved ambulancekørsel i disse akutte situationer («112-udrykning» o.lign.) vil ambulancetjenesten følge den sædvanlige instruks for akut sygehusindlæggelse, hvorefter patienten bringes ind til nærmeste sygehus med den fornødne akutte modtagelse.

I andre akutte tilfælde, hvor der foreligger en forudgående lægelig henvisning og hvor patientens tilstand tillader det, vil der være mulighed for at benytte adgangen til friere sygehusvalg efter § 5 b.

Når en person efter eget ønske bliver henvist til behandling på et bestemt sygehus uden for amtskommunen, har bopælsamtskommunen pligt til at betale for behandlingen. For ikke-akutte patienter forudsættes, at patienterne som udgangspunkt indkaldes til behandling efter en lægelig vurdering af patientens aktuelle situation og behandlingsbehov. Ved beslutningen om at modtage en udenamts patient til behandling kan dog også indgå hensynet til udviklingen i presset på den pågældende afdelings kapacitet. Et sygehus kan således i situationer, hvor særlige hensyn til afdelingens øvrige patienter gør sig gældende, afvise udenamtspatienter.

Forslaget i stk. 2 indebærer, at det er en forudsætning for at kunne vælge at blive behandlet på en sygehusafdeling uden for bopælsamtet, som varetager lands- og landsdelsfunktioner, at det efter en lægelig vurdering er nødvendigt, at den pågældende patient bliver behandlet på en sådan sygehusafdeling. Formålet er at undgå, at adgangen til at vælge behandlingssted skal belaste den kapacitet, der skal være til rådighed for lands- og landsdelspatienter. Forslaget begrænser ikke valgfriheden inden for en amtskommunes eget sygehusvæsen.